

Johannes Rothkranz

Jsou nové svátosti ještě platné?

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Sind die neuen Sakramente noch gültig?*
Verlag Anton A. Schmid, Durach 1998
přeložil © Jaroslav Voříšek 2014

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

**Jsou nové svátosti
ještě platné?**

PRO FIDE CATHOLICA

„Od té doby, kdy bude odstraněna každodenní oběť a vztyčena ohavná modla pustošitele, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. Blaze tomu, kdo se v důvěře dočká tisíce tři set třiceti pěti dnů!“

Da 12,11-12

„Když tedy uvidíte ohavnost spuštění, předpověděnou od proroka Daniela, která stojí na místě svatém, – kdo to čteš, rozuměj – tehda, kdo jsou v Judsku, utečte na hory...“

Mt 24,15-16

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	6
1. Zednářstvo a liturgická reforma	7
2. Biskupské svěcení	10
3. Kněžské svěcení	13
4. Svátost oltářní a mešní oběť	16
5. Svátost zpovědi	18
6. Břimování	19
7. Poslední pomazání	20
8. Manželství	21
9. Křest	22
10. Přízračná „církve“	23

Úvodní slovo editora českého překladu

Již v polovině 19. století předáci „Satanovy synagogy“ plánovali radikální přestavbu všech institucí Církve, jmenovitě pak jejích svátostí. Tato „reforma“, jak škodolibě ohlašovali, se měla uskutečnit na jednom z příštích koncilů – „revolucí v tiáře a ornátu“!

To se, jak známo, do poslední čárky naplnilo na II. vatikánském koncilu „nové církve“. Kdo má oči k vidění, tomu to nemůže uniknout. Ovšem, jak říká španělské přísloví, nejhorší je slepota těch, kteří vidět nechtějí, a těch je až děsivě mnoho nejen mezi stoupenci pokoncilní sekty, ale také – což je mnohem děsivější – i mezi tzv. „tradicionalisty“ či dokonce „sedisvakantisty“, u nichž také ohledně platnosti nebo neplatnosti „nových“ svátostí panuje naprostý chaos.

Mohla však tato od A až do Zet zednářská reforma zůstat bez závažných důsledků na platnost? Předkládaná, rozsahem drobná studie Johanna Rothkranze, nesporně nejlepšího teologa i znalce židovsko-zednářského podvracení Církve – minimálně v německy mluvících zemích – přináší pádné důkazy, že většina „nových“ svátostí jsou už jen prázdné obřady! Řečené důkazy a důvody jsou v předkládaném spisku podávány srozumitelně, přehledně, a nejsou ani bagatelizovány z toho plynoucí osudné důsledky pro spásu duší.

Jde tedy o naprosto spolehlivé poučení. Židovské a zednářské – velmi mírně řečeno – lišky na vinici Páně již mezitím takový revoluční koncil lstivě prosadily, a také svatá mše i všechny svátosti byly skutečně „zreformovány“.

Stručně řečeno, jde o „povinnou četbu“ pro všechny katolíky, kteří se již nadále nechtějí nechat někým balamutit!

„Každé zlo musí jednou pominout, protože kdyby trvalo na věky, bylo by to dokladem toho, že světem vládne ďábel, a nikoli Pán Ježíš, jehož milosrdenství je nezměrné“ (Henryk Sienkiewicz, *Potopa*).

Milí čtenáři

Nepočtení věřící dobré vůle, duchovní i laici, si uvědomují obtížnost problematiky, projednávanou v této brožuře. Je skutkem duchovního milosrdenství, nenechávat je nadále v nevědomosti. Předávejte proto tento spisek dál, a to nejen svým nic netušícím katolickým bratrům a sestrám v kostelní lavici, nýbrž i jejich farářům a biskupům! – Ptejte se jich v daném případě po jejich věcném postoji; vyptávejte se, kterých konkrétních opatření je třeba k nápravě nejhorších poměrů; napomáhejte všemožně, aby takové do nebe volající pohoršení nezůstávalo pod příkrovem mlčení!

1. Zednářstvo a liturgická reforma

Zednářstvo – spolu s jej kontrolujícím Židovstvem – je smrtelným nepřítelem pravé Církve Kristovy. Zednáři jsou již několik století a protikřesťanští Židé už téměř 2 000 let vědomými a ochotnými agenty ďábla... Proto se v Zjevení svatého Jana nazývají „Satanovou synagogou“. Zednářstvo, k němuž vždy a všude náležejí početní Židé, si samo dokonce říká „proticírkev“.

Bůh tedy založil římsko-katolickou církev skrze svého jednorozeného Syna Ježíše Krista. Založil ji proto, aby všechny lidi, kteří do ní vstoupí, zachránil a učinil blaženými. Ďábel poté založil svou „proticírkev“ neboli „Satanovu synagogu“. Založil ji skrze ony děsivě zatvrzelé Židy, kteří jim přislíbeného a poslaného Spasitele světa plni nenávisťi ukřižovali a Jeho Církev od počátku zuřivě pronásledovali. Založil ji ke zničení pravé Církve a tím uvržení všech lidí do věčného pekla.

Pravá Církev Kristova prostředkuje svým členům věčnou spásu skrze svatou víru podřízením se nejvyššímu viditelnému náměstku Kristovu, papeži, i prostřednictvím svatých svátostí. Tyto tři věci patří tedy neoddělitelně k sobě. ... Kde třeba jenom jedna z nich chybí, tam pravá Kristova církev není, nebo *už* není.

Proto se museli zlý nepřítel a jeho proticírkev vždy snažit *alespoň* jednu z těchto tří věcí odstranit nebo zfalšovat. Zfalšování v konečném efektu znamená totéž, co odstranění: pančované víno již není vínem, padělané peníze naprosto nejsou peníze!

Bezmezná Boží milosrdenství ovšem neomylně předpovídá a dobrotivá Boží prozřetelnost dbá, aby „brány pekelné“ bez ohledu na jejich šílenou zuřivost Jeho svatou Církev nikdy nemohly *v její podstatě* zničit. Mohou jí ovšem její početné duše odlákat, ba dokonce celé země i národy od ní odtrhnout. První úspěšný protiútok se zaměřuje proti poslušné podřízenosti nejvyššímu zástupci Krista na zemi. Rok 1054 končil odloučením téměř celé Východní Evropy a Asie od skutečné Církve. Od té doby katolickým křesťanům Východu již nic nepomohlo, že si uchovali pravou víru i pravé svátosti, a že se dokonce hrdě nazývali „ortodoxní“, to znamená „pravověrní“: tím, že papeži *zásadně vypověděli* jakoukoli poslušnost, všichni jako schismatici odpadli od jediné Církve Ježíše Krista.

Druhým etapovým vítězstvím Satana a jeho Synagogy byla západní „reformace“... Od roku 1517 během několika málo let odstranila dokonce *všechny tři* podstatné složky katolické církve. Stoupenci Martina Luthera, Ulricha Zwingliho, Jeana Kalvína a Tomase Cranmera si mohli ještě hrdě dál říkat „evangelíci“, ale přesto jako heretici v mnoha bodech pravou víru odložili, zfalšovali nebo odvrhli šest ze sedmi svatých svátostí a navíc se ještě odřekli papeže.

Obě etapová vítězství pekla sice oloupila pravou Kristovu Církev o mimořádně mnoho členů, ale její samotné podstatě nemohla uškodit; ta se dokonce z obou úderů podivuhodně zotavila. Ve své – díky zmíněnému Božímu příslibu marné – snaze spásné dílo Jednorozeného Božího Syna nakonec přece jen *jako celek* zničit, připadli ďábel a jeho mezitím mimořádně posílená proticírkev na záludnou myšlenku, svou podvratnou práci ještě mnohem pečlivěji maskovat než dosud. Chtěli „dům Boží“ velmi pozvolna *zevnitř* přeměnit na svou protikřesťanskou, Satanovi sloužící „synagogu“, ale současně jeho vnější stěny – fasádu – nechat až do konce stát tak, aby si pokud možno žádný katolík nepovšiml likvidování... Jinak řečeno, chtěli tedy všechny tři podstatné

složky svaté Církve tak rafinovaně zfalšovat – a tím je odstranit resp. zničit –, aby nikdo podvod nezpozoroval.

S odstraňováním svatých svátostí postupovali podobně již při „reformaci“. Částečně v Německu, kde pořád ještě za „kněží“ vydávání a odění laici někdy i po desetiletí četli „mši svatou“ a naslouchali „zpovědím“; zcela pak v Anglii, kde si podle jména sice ponechali všechny svátosti, avšak pozvolna je zbavovali jejich katolického smyslu a potají připravovali o platnost.

Přesto byl podvod tehdy poměrně snadno rozpoznatelný, protože odstraňování svátostí a heretické přetváření katolické víry probíhalo na evropském kontinentu zcela brutálně a otevřeně, zatímco rafinovaněji zosnovaná anglikánská reformace se jako nekatolická a protikatolická projevovala jen přímým odmítáním a potíráním papežství.

Jak naproti tomu muselo vypadat perfektní, protože katolíky – domněle – *naprosto nezpozorovatelné* zničení církve, a jak si mělo v daný čas počínat, to hluboko do tajemství pekla zasvěcení členové Satanovy synagogy již v 19. století precizně ukázali a prorokovali: falešný, tj. zednářský papež by měl z moci své zdánlivé autority zfalšovat katolickou víru i katolické svátosti!

Zde je nejprve citát z direktivy vysokého italského zednářstva „Alta Venta“ z roku – 1819 (!!):

„... Abychom si tedy zjednali papeže žádoucího zformování, musíme pro něj nejprve vyškolit generaci, hodnou říše, o níž sníme... V několika letech náš mladý klérus nezbytně postoupí do všech postavení; bude vládnout, spravovat, soudit, tvořit státní rady, a bude i povolán zvolit papeže, jenž by měl panovat, a ten pak již bude stejně tak jako většina jeho současníků nezbytně oduševnělý zásadami... které budeme dávat do oběhu. ... **Nechte klérus pochodovat pod naši zástavou, zatímco ten si bude myslet, že pořád ještě kráčí pod korouhví Petrových klíčů.** ... Budete kázat **revoluci v tiáře a ornátu**, pochodující s křížem a korouhví, revoluci, která se musí jen trochu podnitit, aby podpálila svět na všech stranách.“¹

Text pochází z velkého souboru tajných dokumentů převážně ze židovských členů složené sekty „Alta Venta“, který kajícně se do lůna Církve navrátilší člen této lucifersky inspirované organizace předal Vatikánu, jak to v takových případech Církve výslovně vyžaduje. Papež Pius IX. nechal pravost dokumentů přezkoumat a poté pověřil francouzského učence Crétineau-Jolyho jejich publikováním. Dnes však, kdy „revoluce v tiáře a ornátu“ je již dávno skutečností, se dokonce i „konzervativní“ až „tradicionalistické“ katolické kruhy tváří, jako by tyto dokumenty vůbec neexistovaly a tlachají o „nepřijatelných konspiračních teoriích“.

V druhé polovině 19. století pak radikálně k Satanově synagoze odpadlý kanovník Roca († 1893) „prorocky“ odhalil pokračování rozkladného zednářského plánu“:

„Věřím, že bohoslužba, tak jak ji stanovují **liturgie, obřady, rituály a předpisy římské církve**, v blízké budoucnosti dozná **na ekumenickém koncilu přetvoření**, které jí navrácením ctihodné prostoty zlatého apoštolského věku uvede

¹ Cit. podle: Anonymus, *Satanovo desatero – Boj papežství proti zednářstvu a lidským právům* [*Le Décalogue de Satan – La lutte de la papauté contre la franc-maçonnerie et les droits de l'homme*], (Saignon [Francie] 1989), str. 335; zvýraznění v textu doplněno!

do souladu s novým stavem vědomí a s moderní civilizací.² – A tentýž zrádný duchovní psal na jiném místě: „**Nová církev**, která asi **již nebude moci být zachována scholastickým učením v původní formě dřívější církve**, přesto dostane **od Říma** posvěcení a kánonickou jurisdikci.“³

Rocou předpověděný „ekumenický koncil“, který skutečně rozhodl o uvedení celé mešní i svátostní liturgie „do souladu s novým stavem vědomí a s moderní civilizací“, byl uskutečněn papeži Janem XXIII. (Angelo Roncallim) a Pavlem VI. (Giovanni Battistou Montinim); druhý pak poté ještě „nové církvi“ koncilu udělil „posvěcení a kánonickou jurisdikci“.

Nuže, oba tito papeži byli zapsanými členy zednářstva! Po mnoho desetiletí otevřeně a nesporně zednářstvem řízené Mexiko nechalo ve velkém týdeníku „Proceso“ 12. října 1992 explodovat bombu. Na stranách 6 až 8 publikoval Elías Chávez dlouhý článek, který pocházel z doslova citovaného projevu osobnosti, na str. 6 v úvodu představené takto: „... Carlos Vázquez Rangel, Velkokomandér Nejvyšší Rady (Suprême Conseil) mexického zednářstva a prezident Národní konfederace liberálních organizací“.⁴ – Tento vzácný pán ke konci svého, zjevně rozsáhlého interview, na str. 8 pronesl následující mimořádně zajímavý výrok:

„... tehdejší papež Jan XXIII. byl sám zednář, stejně jako jeho nástupce Pavel VI. ... Bylo to v Paříži... kde profánní Angelo Roncalli a Giovanni Montini byli ve stejný den zasvěceni do vznešeného tajemství bratrstva.“⁵

A byl to rovněž tentýž velký reformátor liturgie, „papež“ Pavel VI., který se od roku 1964 tu a tam zcela překvapivě nechával fotografovat s „efodem“ **židovského** (starozákonního) velekněze. Řečený efod je jinak užíván už jen ve vysokostupňovém zednářstvu skotského obřadu! Dva odpovídající snímky Pavla VI. z oficiálních „novin papeže“ *L'Osservatore Romano* lze vidět v knize „Pozor! – Vlci v rouše beránčím“.⁶

Vlastním „architektem“ téměř celé liturgické reformy, které požel na papežském trůně, *Giovanni Battista Montini*, byl ovšem (přínejmenším oficiálně) zednář *Annibale Bugnini*. Příběh jeho nenadálého zbavení úřadu svým lóžovým bratrem Montinim, který k němu byl doslova donucen předložením Bugniniho členství v zednářstvu, je všeobecně známý a byl také – s drobnými odchylkami – stokrát vylíčen. ... Ani

² Cit. podle: Holzer, *Novus Ordo Missae oder Die Zerstörung der heiligen Messe [Novus Ordo Missae (Nový mšešní řád) aneb Zničení mše svaté]*, Bensberg-Immekeppel 1975, str. 1; tam uvedeno podle: Pierre Virion, *Mystère de l'iniquité*; zvýraznění v textu doplněno. Tentýž text je rovněž – s drobnými překladovými odchylkami – také in: Didier Bonnetterre, *Die Liturgische Bewegung von Dom Guéranger bis Annibale Bugnini oder das Trojanische Pferd in der Stadt Gottes [Liturgické hnutí od Doma Guérangera po Annibale Bugniniho aneb Trojský kůň v Městě Božím]*, Vídeň 1981, str. 5.

³ Cit. podle: Rudolf Graber, *Athanasius und die Kirche unserer Zeit [Atanasius a církev naší doby]*, 9. vyd. Abensberg 1979, str. 36; zvýraznění doplněno.

⁴ Měl jsem k dispozici úplnou kopii zmíněného článku; citáty jsem sám přeložil ze španělštiny, avšak pro kontrolu případným pochybovačům zde i dále v pozn. pod čarou uvádím vždy i originální text: „... Gran Comendador del Supremo Consejo de la masonería mexicana y presidente de la Confederación Nacional de Organizaciones Liberales...“

⁵ „... el entonces Papa Juan XXIII también era masón, al igual que su sucesor, Paulo VI. ... Fue en Paris donde los profanos Angello [sic!] Roncalli y Giovani [sic!] Montini fueron iniciados, el mismo día, en los augustos misterios de la hermandad.“

⁶ Vyšla roku 1996 ve vydavatelství A. Schmid, Postf. 22, D-87467 Durach – je také česky na našich stránkách; pozn. editora českého překladu.

fakt, že musel nechat Bugniniho padnout, přirozeně Montinimu ani v nejmenším neva-
dil tzv. „reformu liturgie“ přesto rychle schválit!

Podívejme se proto podrobněji na destruktivní dílo tohoto zednářského „papeže“
izraelského původu v oblasti svatých svátostí.

2. Biskupské svěcení

Je nejdůležitější svátostí, neboť na ní závisí všechny ostatní svátosti! Výjimkou jsou
pouze křest a manželství, avšak dokonce manželství musí být uzavřeno před *platně vy-*
svěceným knězem, a *řádným* udělovatelem křtu je znovu jen *platně vysvěcený* kněz!

Jestliže se tedy svátost biskupského svěcení zfalšuje tak dalece, že ztratí platnost,
potom v průběhu několika málo desetiletí ztratí svou platnost i *všechny* ostatní svátos-
ti, protože neplatně vysvěcený „biskup“ vysvětlí neplatné „kněze“, neplatně birmuje a
také světlí neplatně svaté oleje, bez nichž již není možné platné poslední pomazání. Jím
neplatně „vysvěcení“ kněží nemohou ani celebrovat platné svaté mše, ani podávat ještě
platné svaté přijímání, zpověď nebo poslední pomazání; rovněž nemohou vůbec platně
asistovat při uzavírání manželství. Mohou už jen platně křtít, protože to může každý
člověk, ale již nejsou *řádnými*, nýbrž jen *mimořádnými* dárci svátosti křtu!

Ďábel je, jak známo, nejlepším teologem. On a jím inspirovaná proticírkev tedy vě-
děli zcela přesně, kam se museli *nejdříve* zaměřit, aby proud milosti svatých svátostí
vyschl: na biskupské svěcení.

A skutečně také byl obřad svátostí biskupského, kněžského a diákonského svěcení
tím nejprvnějším, co se po koncilu „reformovalo“. Již 18. dubna 1968 byl nový obřad
úředně dán ve známost (promulgován); a 1. dubna 1969 nabyl platnosti!

Svaté svátosti jsou viditelným znamením, *jež navenek ukazuje, co niterně působí:*
vtištění nesmazatelného atributu do duše, resp. udělení zvláštní milosti. U každé sváto-
sti je *milost projevující a současně působící znamení* rozhodující součástí obřadu;
u každé svátosti se toto znamení skládá ze dvou vzájemně se doplňujících částí: „mate-
rie“ a „formy“. MATERIÍ se vždy rozumí rituální konání, které jako znamení ještě ne-
ní jednoznačně určeno. Teprve FORMOU, totiž při ní vyřčenými slovy, dostává rituál-
ní konání svůj precizní smysl.

MATERIE je tedy to, co ještě musí být blíže určeno, FORMA pak to, co jí přesnější
určení dodává. Jednota MATERIE a FORMY tudíž uskutečňuje svátostné znamení a
jím pak svátostné působení milosti.

MATERIÍ biskupského svěcení je vkládání rukou; FORMOU je při něm vyslovova-
ná modlitba, vyjadřující přesněji smysl a cíl řečeného vkládání rukou.

Svátost svěcení je tudíž udělována ve třech různých stupních: diakonát, kněžství
(presbyterát) a biskupství (episkopát), a pokaždé je MATERIE tatáž: vkládání rukou.
Teprve právě požadovanou FORMOU, řečené vkládání rukou doprovázející modlit-
bou, se ujasňuje, na jaký stupeň svěcení má být kandidát vysvěcení pozdvižen, tedy
zda přijímá diákonské, kněžské nebo biskupské svěcení; až k MATERIÍ, k vkládání
rukou přistupující FORMA způsobí vtištění nesmazatelného atributu a přenesení pří-
slušného zplnomocnění buď na diakona, kněze nebo biskupa.

A přesně této okolnosti zednářští „reformátoři“ využili k zničení svátosti biskupské-
ho svěcení. Ponechali sice MATERIÍ, tedy vkládání rukou, ale oslabili natolik přísluš-

nou modlitbu, FORMU, že ta *již vůbec neprojevuje*, zda má být vysvěcen diákon, kněz nebo biskup!

Tradiční latinská FORMA biskupského svěcení zní v doslovném překladu takto:

„Dokonej na svém knězi plnost Tvé služby klenot veškerého velebení, posvět jej rosou nebeského pomazání.“⁷

Tím je tedy osloven Bůh, nechť **knězi** udělí **plnost** své služby, klenot veškerého velebení. ... Přestože se zde slovo „biskup“ nenachází, je tím jasně označena biskupská hodnost, protože pouze biskup je způsobilý vykonávat **plnost** neboli **úhrn kněžské služby**, tedy udělovat všechny svaté svátosti (kromě manželství).

Naproti tomu nová latinská FORMA biskupského svěcení zní v doslovném překladu takto:

„A nyní vylévám na tohoto vybraného onu moc, jež od Tebe pochází, výtečného Ducha, jež si svému milovanému Synu Ježíši Kristu dal, a kterou On sám dal svatým apoštolům, kteří na nejrůznějších místech zřídili církve jako Tvou svatyni k nepomíjející slávě a chvále Tvého jména.“⁸

Zde se již mluví jen o „vybraném“, na nějž má Bůh vylít „výtečného Ducha“, jímž se zřejmě rozumí *Duch Svatý*. Z toho však naprosto nevyplývá, že má být vysvěcen právě **biskup**, protože tentýž Duch Svatý se vylévá také na diákona a kněze, ba při biřmování sestupuje dokonce na každého laika! Navíc zde není vůbec řeč o *kněžství* resp. *kněžské službě*, takže zůstává zcela nejasné, co vlastně má Duch Svatý konkrétně způsobit.

Tím, že se FORMA „reformovaného“ biskupského svěcení, MATERIE, tedy vkládání rukou, již neurčuje *jednoznačným* atributem, nýbrž jej ve své mnohoznačnosti ruší, k uskutečnění svátostného znamení biskupského svěcení vůbec nedochází! Pokud však k němu nedochází, pak také ani k odpovídajícímu svátostnému působení milosti; v tom případě nejde vůbec o žádnou svátost a není udělováno *vůbec žádné* biskupské svěcení!

Absolutně nejasná FORMA, která přesně proto vlastně žádnou „formou“ již není, je tedy vinna tím, že nový obřad biskupského svěcení je **sám o sobě** neplatný.

Existuje ovšem ještě *jedna* možnost, s níž tento **sám o sobě neplatný** obřad přesto platné biskupské svěcení působí. K tomu je však potřebných neméně než **osm** (!) podmínek, které musí být všechny splněné *současně*:

- (1) **Jak** světící biskup,
- (2) **tak také** kandidát vysvěcení jsou ještě **natolik pravověrní**, že věřejí všemu, co pravá římsko-katolická církev závazně učí o svátosti biskupského svěcení a podstatě biskupské plné moci.
- (3) **Jak** světící biskup,
- (4) **tak i** kandidát vysvěcení jsou **natolik neznalí**, že „formu“ „reformovaného“ obřadu biskupského svěcení samozřejmě považují za stejně platnou jako tradiční FORMU.
- (5) **Jak** světící biskup,

⁷ Cit. podle: *Katechismus des Oratoriums*. Römisch-katholischer Katechismus und Unterweisung der Gläubigen für die heutige Zeit (*Katechismus oratoria*. Římsko-katolický katechismus a poučení věřících pro dnešní dobu), Basilej 1987, str. 340.

⁸ Cit. podle téhož.

- (6) **tak i** kandidát vysvěcení mají **osobně** (subjektivně) pevný **úmysl** (intenci) skutečně katolickou svátost biskupského svěcení udělit resp. přijmout.
- (7) **Světití biskup je sám ještě platně vysvěcen na biskupa.**
- (8) **Světití biskup je platně vysvěcen na kněze.**

Proč se za těchto podmínek, které musejí být všechny splněny současně, svátost biskupského svěcení ještě uskutečňuje?

- Protože sama o sobě (objektivně) neplatná, totiž nepřesná svátostná FORMA skrze
- a) **osobní úmysl** (subjektivní intenci) obou zúčastněných, dárce i příjemce, je dostatečně upřesněn a tím učiněn platným, *pokud* jsou oba současně také ještě
 - b) **pravověrní** a
 - c) jednají **netušivě v dobrém úmyslu**.

Vždyť přesně takto sv. papež Zachariáš v roce 746 rozhodl sporný případ, který mu předložil sv. biskup Bonifácus:⁹

Sama o sobě (objektivně) neplatná, tj. nepřesná a navíc nesmyslná svátostná FORMA svátosti křtu „Křtím tě jménem Otčiny a Dcery a Ducha Svatého“ („Baptizo te in nomine Patria et Filia et Spiritus Sancti“) – namísto správného: („Baptizo te in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti“) – byla skrze

- a) **subjektivní intenci** všech zúčastněných, dárce i křtěnce resp. jeho rodiny, skutečně katolický křest udělit resp. přijmout, dostatečně precizována a tím učiněna platnou, protože všichni současně také ještě
- b) byli **pravověrní**
- c) a **netušivě jednali v dobrém úmyslu** tím, když jako – latiny neznalí – věřili, že se užívá správné, platné FORMY svátosti křtu!

Již krátce po roce 1965 se však v pokoncilní církvi stala pravověrnost vzácnou výjimkou a hereze normou. Také osobní úmysl (subjektivní intence) dárce i příjemce od 1. dubna 1969 podle „reformovaného“ obřadu udělovaných biskupských svěcení se již v téměř žádném případě nedá bezpečně zjistit, ani zda skutečně jednali netušivě v dobrém úmyslu, když užívali nový, sám o sobě neplatný obřad.

Proto také musí být všechna podle pokoncilně „zreformovaného“ obřadu vykonaná biskupská svěcení považována přinejmenším **objektivně** (= podle všeobecného mínění) za pochybná; velký a stále rostoucí počet z nich je dokonce **s jistotou neplatný**... Objektivně pochybně udělená svátost je ovšem stejně tak málo platná jako jistě neplatně podaná! Dokud se totiž bezpečně neví, zda někdo je skutečně biskupem nebo není, nesmí se od něj přijímat *ani biřmování, ani svaté svěcení*, protože je zde logicky obrovské **nebezpečí zhanobení** také samotných svátostí. Ze stejného důvodu nesmí být přijímáno ani *poslední pomazání*, jehož olej byl posvěcen pochybným biskupem.

Vědomé přijetí objektivně pochybných svátostí je **smrtelným hříchem!** Výjimku zde představuje pouze přijetí zpovědi a/nebo posledního pomazání *v akutním nebezpečí smrti*; a to dokonce jen tehdy, není-li z důvodů časové tísně již dosažitelný bezpečně vysvěcený dárce svátosti resp. platně posvěcený svatý olej.

⁹ Srv. Heinrich Denzinger/Johann Baptist Umberg SJ, *Enchiridion symbolorum, definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*, 18.-20. vyd. Freiburg im Breisgau 1932, č. 297.

3. Kněžské svěcení

Obřad kněžského svěcení byl spolu s biskupským svěcením „zreformován“ jako vůbec první. Na rozdíl od biskupského svěcení zde z tradiční formy FORMY bylo vypuštěno jediné slovo, a kromě toho ještě jedno interpunkční znaménko; sama FORMA však jinak zůstává nezměněná.¹⁰

První věta FORMY tedy – v doslovném překladu z latiny – zní jako dříve: „Prosíme Tě, všemocný Otče, dej tomuto svému služebníku důstojnost kněžství.“ Při tom je na tomto místě v latině užívané slovo pro „kněze“, totiž „presbyterium“, zcela jednoznačné, protože označuje *přesně a výlučně* druhý, mezi diakonátem a episkopátem stojící stupeň svátosti svěcení, resp. hierarchie svěcení. Proto stačí v latině již tato první věta formy k uskutečnění svátosti.

Pokud je tedy „reformovaný“ obřad bezpečně platně vysvěceným biskupem udělen v „originálním“ latinském znění, je kněžské svěcení nepochybně platné.

To skutečně „revoluční“ v liturgické i svátostné „reformě“ Pavla VI. spočívá právě v tom, že celý obřad byl ze „závazné“ latinské předlohy „přeložen“ do mnoha moderních jazyků. Až do pokoncilní reformy byl (s výjimkou sjednocené východní církve) na celém světě pouze jeden jediný obřad kněžského svěcení, a to latinský. Od „reformy“ existuje množství obřadů v národních jazycích, které latinský rituál *prakticky úplně* vytlačily a nahradily.

To by pořád ještě nebylo tak tragické, kdyby se ovšem zednářští „reformátoři“ nebyli radostně chopili nádherné příležitosti k naprostému zneplatnění svátostného obřadu! Všude se totiž postarali, aby se nejpozději „hned“ při „překladu“ svátostná FORMA stala **mnohoznačnou a tím neplatnou**, protože již nadále nebyla podle latinské „originální“ předlohy (jako – viz výše! – FORMA biskupského svěcení).

Oficiální německé znění FORMY kněžského svěcení je např. zdánlivě věrným překladem latinského textu: „Všemohoucí Bože, prosíme Tě: uděl svému služebníku kněžskou důstojnost.“¹¹ – Ale zdání klame! Přestože se latinská slova „Presbyterii dignitatem“ dají německy doslova vyjádřit pouze jako „kněžská důstojnost“ nebo „důstojnost kněžství“, je latinské znění jednoznačné, německé naproti tomu ne! Proč je tomu tak?

V němčině mluvíme o „všeobecném (resp. společném) kněžství všech věřících“,¹² aniž by se tím myslelo svátostné kněžství! V němčině mluvíme také prostě o svátosti „kněžského svěcení“ při vypočítávání sedmi svátostí, aniž bychom přitom slovně rozlišovali mezi třemi stupni této svátosti: diakona, kněze, biskupa!¹³ A proto – byť i jednotlivě velmi rozdílně – „důstojnost kněžství“ přísluší

- a) všem katolickým věřícím,
- b) diakonu,

¹⁰ Pro starou FORMU srv.: *Die Erteilung der heiligen Weihen in der katholischen Kirche. Nach dem römischen Pontifikale lateinisch und deutsch (Udělování svatých svěcení v katolické církvi. Podle římského pontifikálu latinsky a německy)*, 51.-55. nově přepr. vyd. Mohuč 1935, str. 62; pro novou FORMU: Wigand Siebel, *Das ökumenische Amt – Anmerkungen zum „katholisch-lutherischen“ Dokument „Das geistliche Amt in der Kirche“ (Poznámky ke „katolicko-luteránskému“ dokumentu „Duchovní úřad v církvi“)*, in: „Beda-Kreis“ č. 214/215 (duben-květen 1982), str. 30.85 [sic!].

¹¹ Cit. podle: W. Siebel, pozn. 10.

¹² V latině *nezní* toto slovo „presbyterium“, nýbrž vždy jen „sacerdotium“!

¹³ Naproti tomu v latině se tato svátost nazývá „Ordo“ jako kněžské svěcení v užším smyslu „Ordo sacerdotalis“, a jako biskupské svěcení „Ordo episcopalis“, takže je zde jazyková jasnost a přesnost!

- c) knězi a
- d) biskupovi.

Kdo potom říká *pouze* „důstojnost kněžství“, nechává nezbytně otevřenou, kterou ze čtyř výše vypočítaných možných důstojností vůbec myslí!

Již první věta FORMY v německém „překladu“ nemá jednoznačný smysl; proto jím nelze **kněze** vysvětlit v precizním svátostném smyslu.

V tradičním latinském obřadu však tato věta, nahoře označená jako „první“, jde ještě dál, protože je to ve skutečnosti jen první třetina jedné jediné, dvěma středníky do tří částí rozdělené věty! Úplný *text* zní takto:

„Prosíme Tě, všemohoucí Bože, dej tomuto svému služebníku kněžství; obnov v jeho nitru ducha svatosti, aby jím od Tebe přijatý úřad druhého stupně vykonával a po příkladu Tvého proměnění jej vedl k dodržování správných mravů.“

V latinském znění je to tedy jedna jediná věta, v níž také vše řečené vzájemně souvisí. Jmenovitě je tudíž *na základě gramatické jednoty* jisté, že „od Tebe přijatý úřad druhého stupně“ *je identický* s „důstojností kněžství“ v první části věty – *kdyby to v latinském textu bylo ještě vůbec potřebné*.

V německém, „přeloženém“ znění „zreformovaného“ obřadu by ovšem takové konkretizování bylo potřebné, *ba dokonce bezpodmínečně nutné* k vědomí, který „stupeň kněžství“ zde má být udělen. Avšak takovému upřesnění bohužel „zreformovanému obřadu“ překáží latinská předloha, protože z původní jedné věty se nyní udělaly *dvě*. Druhá věta začíná po tečce slovy „Obnov v jeho nitru...“ Pro platnost *latinské* „zreformované“ FORMY je bez významu, neboť – jak bylo ukázáno – již její první věta je sama o sobě jednoznačná. Pro odpovídající německé znění by však bylo rozčlenění do *dvou oddělených vět* katastrofální; „překladatelé“ ji skutečně zformulovali do *tří oddělených vět!*

Aby bylo zcela jisté, že německý „překlad“ zůstává mnohoznačný, z „úřadu druhého stupně“ latinské FORMY se prostě udělal – „úřad bez vysvětlujícího dodatku“!!¹⁴

Tím není na žádném místě svátostnou FORMOU německého „reformovaného“ obřadu „kněžského svěcení“ jednoznačně vyjádřeno, že má být vůbec vysvěcen **kněz**... A proto také touto „formou“ žádný kněz vysvěcen není; je neplatná.

Stejně neplatná jako německá je i anglická, protože má přesně stejnou strukturu a trpí totožnými vadami!¹⁵ S největší pravděpodobností jsou znění i v ostatních jazycích (kterými se zde nebudeme zabývat) ze stejného důvodu také neplatná.

V tak zkresleném „překladu“ naopak FORMA pokoncilně „zreformovaného“ obřadu **absolutně vylučuje**, aby se jí rozuměl kněz druhého stupně v tradičním, katolickém smyslu. „Nový“ obřad *obecně* takové porozumění nepodporuje, nýbrž dokonce působí silně proti němu tím, že z modlitby zmizelo všechno, co v tradičním obřadu vyjadřuje podstatu katolického kněžství!¹⁶ – Razantní odpad je známkou toho, že téměř třicet let

¹⁴ Oficiální německý „překlad“ FORMY nového obřadu zní kompletně takto: „Prosíme Tě, všemohoucí Bože: dej svému služebníku kněžské svěcení. Obnov v něm ducha svatosti, Dej, ó Bože, aby zůstal věrný úřadu, který z Tvé ruky přijímá; jeho život budiž všem pobídkou a vodítkem.“

¹⁵ Srv. W. Siebel. Také v angličtině se říká mnohoznačně: „... grant to these servants of yours *the dignity of the priesthood*“ a následně se jenom všeobecně mluví o „*the ministry that they have received from you*...“!

¹⁶ Srv. W. Siebel, atr. 30 a 83: „V biskupském oslovení, jak je navrženo v novém obřadu, je sice věta, jíž se dá rozumět v katolickém smyslu, ale toto oslovení je pouze návrh, který není třeba v udané

po „reformě“ v katolické církvi už jen asi stěží někdo ví, co *závazná* katolická víra učí o katolickém kněžství.¹⁷ Již proto se blíží nule naděje, že pokoncilní církev s novými, „přeloženými“ obřady ještě někdy vysvětlí nesporně platné kněze!

Ale přesto i pro „reformovaný“ obřad kněžského svěcení s jeho *neplatným zněním* v národních jazycích platí v **podstatě** totéž, co pro rovněž sám o sobě neplatný obřad biskupského svěcení: může se jím uskutečnit ještě platné kněžské svěcení, pokud je *současně dáno všech sedm* následujících podmínek:

- (1) **Jak** světicí biskup,
- (2) **tak i** kandidát vysvěcení jsou stále ještě **natolik pravověrní**, aby věřili všemu, co pravá římsko-katolická církev závazně učí o svátosti kněžského svěcení a o podstatě kněžské hodnosti.
- (3) **Jak** světicí biskup,
- (4) **tak i** kandidát vysvěcení jsou natolik **neznalí**, že „formu“ „zreformovaného“ obřadu považují za stejně platnou, jako tradiční FORMU.
- (5) **Jak** světicí biskup,
- (6) **tak i** kandidát vysvěcení mají **osobně** (subjektivně) **pevný úmysl** (intenci) udělit resp. přijmout skutečně katolickou svátost kněžského svěcení.
- (7) **Světicí biskup je sám ještě platně vysvěcen.**

Posledně jmenovaná, znesnadňující podmínka je ovšem třicet let [psáno roku 1998; pozn. editora] po zavedení „zreformovaného“ biskupského svěcení sotva ještě kde splnitelná! Téměř všichni současní „biskupové“ pokoncilní církve jsou „vysvěcení“ podle „nového“, *sama sebou neplatného* obřadu, protože předcházející generace biskupů již mezitím téměř vymřela... Bezmála všichni dnešní „biskupové“ pokoncilní církve jsou buď **neplatnými**, to značí **vůbec žádnými** (!), nebo **pochybnými**, což znamená **prakticky žádnými** (!) biskupy.

Již jen z toho je zřejmé, že triumf pekla na poli plíživého odstranění katolického kněžství je mezitím *téměř* naprostý; v pokoncilní církvi mezi – po 1. dubnu 1969 vysvěcenými ročníky kněží – není téměř žádný, kdo by mohl být považován za katolického kněze. Všichni jsou přinejmenším pochybně, stále více z nich dokonce bezpečně

formě dodržovat... V ostatních textech jsou ještě nanejvýš dvě věty, blízké se tradičnímu chápání kněžského zmocnění přinášet oběť, ale výslovně nezmiňují na Kříži přinesenou oběť za hříchy.“

¹⁷ Velmi poučný byl v tomto ohledu příspěvek tehdejšího pokoncilního ředitele kněžského semináře ve Würzburgu, Karla Hillebranda, v listu „L'Osservatore Romano“ z 30. dubna 1993, str. 7, kde se říká: „V hovorech s interesovanou mládeží se často vyskytují jisté různé motivy pro kněžské povolání, například: ‚Cítím, že lidé v mém okolí více hledají smysl života – rád bych pomáhal klást otázky a hledat odpovědi.‘ Nebo: ‚Ve své mládežnické skupině jsem zažil, jak obohacující může být, mluvit o víře.‘ A ještě další: ‚Znám kněze, kteří mě přesvědčili svým způsobem života i jednáním s lidmi.‘ Ale také: ‚Dosáhnout postavení, vydělat peníze – to přec nemůže být všechno?‘ Velmi často je rovněž slyšet větu, jako tuto: ‚Jsem nadšený Ježíšem a tuto zkušenost bych chtěl předávat dál.‘ Nebo: ‚Rád bych ukázal, že radostné poselství je něčím i pro dnešek.‘ Také zaznívají výroky jako: ‚Potřebujeme živý odkaz na Boha jako cíl života – o to se chci pokusit.‘ Jiný to vyjádřil taktó: ‚Rád bych dělal něco pro lidi a myslím, že víra může pomoci, aby se to společně podařilo.‘ – Za takovými větami se skrývají zcela osobní prožitky. Život z víry není anonymním dějem a nelze jej abstraktně statisticky zachytit. Avšak v citovaných jednotlivých výrociích je zřejmé něco jako ústřední ‚empirické horizonty‘, které pro mladé lidi hrají důležitou roli při hledání křesťansky motivovaného životního rozhodnutí: sebereflexe, zažívání společenství a vztah k Bohu. Tato tři hesla mohou současně ukázat perspektivy, napomáhající k lepšímu porozumění současné situaci i požadavkům na naše pastorální povolání.“ – Komentáře netřeba!

neplatně „vysvěcení“. Jejich „svatých mší“ se katolík v žádném případě nesmí účastnit **pod trestem smrtelného hříchu**. Od žádného z nich se nesmějí přijímat svátosti – s výjimkou akutního nebezpečí smrti –, a i to jen tehdy, není-li dosažitelný žádný jiný, bezpečně platně vysvěcený kněz.

4. Svátost oltářní a mešní oběť

Svatým proměňováním je na oltáři obnovována jak Kristova oběť na kříži, tak také **konsekrována** nejsvětější svátost oltářní; ta se však *podává* až při svatém přijímání.

Je-li proměňování neplatné, k mešní oběti nedochází, svátost oltářní není konsekrována a také nemůže být podávána; na oltáři a v tabernáklu pak zůstává obyčejný chléb.

Zednářské reformy sice proměňovací slova nepatrně změnilo, ale nic podstatného nevynechalo. Rovněž nepřidaly nic, co by FORMU svaté svátosti znejasnilo nebo jinak zneplatnilo. Kdo by tvrdil něco jiného, ten je na omylu.¹⁸

Tradiční slova FORMY mešní oběti i svátosti oltářní jsou ovšem obklopena radikálně pozmeněným mešním obřadem, který – ani jen trochu náhodou – podstatu mše svaté jako smírné oběti téměř nijak nevyjadřuje, zato však tím zřetelněji obsahuje aspekty bohoslužebné „večeře“. Novému obřadu, jak známo, dalekosáhle odpovídá také to, co se v pokoncilní církvi učí, káže a zvěstuje o *ještě tak* nazývané „eucharistické slavnosti“. Tímto – ostatně v nové „mešní knize“ zcela jinak než v tradičním misálu *přechodným* (!) – vložením do nejvyšší dvojznačného celkového obřadu jsou nezbytně i sama proměňovací slova víceznačná, takže již *sama o sobě* svaté proměňování nepůsobí, jsou-li pronášena v rámci „Novus Ordo Missae“ jako oficiálně tzv. „zprávy o ustanovení“!

Je tomu tedy stejně jako při biskupském a kněžském svěcení: podle nového mešního obřadu může svatou mešní oběť také platně přinášet, resp. konsekrovat nejsvětější svátost oltářní už jen platně vysvěcený kněz, který má osobně (subjektivně) pevný záměr (intenci) při vyslovování slov svatého proměňování dělat přesně a jen to, co pravá katolická církev ve svém tradičním mešním obřadu vždy činila a stále ještě činí. – K tomu ovšem samozřejmě přistupují ostatní, nám již známé podmínky, které znovu musejí být všechny splněny *současně*, mají-li se mešní oběť a svátost oltářní ještě platně uskutečnit; jde podle dané situace o **čtyři až patnáct** (!) následujících:

- (1) Celebrující kněz je ještě tak **pravověrný**, že věří všechno, co pravá římsko-katolická církev závazně učí o svaté mešní oběti a nejsvětější svátosti oltářní.
- (2) Celebrující kněz je tak **neznalý**, že hereticky „zreformovaný“ mešní obřad v upřímné naivitě považuje za **stejně tak katolický a pravověrný**, jako je tradiční mešní obřad.
- (3) Celebrující kněz má **osobně** (subjektivně) pevný úmysl přinést skutečně katolickou mešní oběť a konsekrovat skutečně katolickou svátost oltářní.

¹⁸ Proč zvláště změna dodatku k proměňovacím slovům nad kalichem („za vás i za všechny“ namísto „za vás i za mnohé“) navzdory zlomyslnému záměru *samu o osobě* ani platnost mešní oběti, ani svátost oltářní neovlivňují, to jsem podrobně odůvodnil ve své knize *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen (Koncilní Deklarace o náboženské svobodě. Dokument II. vatikánského koncilu a jeho důsledky)*, Durach 1995 díl II, str. 1173-1182.

(4) Celebující kněz je ještě **platně** – ať v tradičním, nebo „reformovaném“ obřadu – **vysvěcen na kněze**. Pokud však má být celebující kněz **podle „nového“ obřadu** kněžského svěcení **ještě platně** vysvěcen, musí být samozřejmě dodatečně k zde výše uvedeným podmínkám (1) až (3) včetně souhrnné podmínky (4) splněno i již výše zmíněných sedm podmínek.

(4a) **Jak** světicí biskup,

(4b) **tak i** kandidát vysvěcení byli ve chvíli svěcení ještě tak pravověrní, že věřili všemu, co pravá římsko-katolická církev závazně učí o svátosti kněžského svěcení a podstatě kněžské hodnosti.

(4c) **Jak** světicí biskup,

(4d) **tak i** kandidát vysvěcení byli ve stejnou dobu natolik **neznalí**, že „formu“ „zreformovaného“ obřadu kněžského svěcení samozřejmě považovali za stejně platnou, jako tradiční FORMU.

(4e) **Jak** světicí biskup,

(4f) **tak i** kandidát vysvěcení – znovu v tutéž dobu – měli **osobně** (subjektivně) **pevný úmysl** (intenci) podat resp. přijmout skutečně katolickou svátost kněžského svěcení.

(4g) **Světicí biskup byl sám ještě platně vysvěcen**. – Jestliže však nyní již celebujícího kněze má světicí biskup vysvětit **ještě platně podle „nového“ obřadu** biskupského svěcení, musí být dodatečně ke všem celkem deseti podmínkám (1) až (4g) v rámci souhrnné podmínky (4g) splněno ještě *šest* výše uvedených podmínek:

(4g1) **Jak** tehdy světicí biskup,

(4g2) **tak i** kandidát vysvěcení byli tehdy ještě **tak pravověrní**, že věřili všemu, co pravá římsko-katolická církev závazně učí o svátosti biskupského vysvěcení a podstatě biskupské hodnosti.

(4g3) **Jak** tehdy světicí biskup,

(4g4) **tak i** kandidát vysvěcení byli tehdy tak **neznalí**, že „formu“ „zreformovaného“ obřadu biskupského svěcení samozřejmě považovali za stejně platnou, jako tradiční FORMU.

(4g5) **Jak** světicí biskup,

(4g6) **tak i** kandidát vysvěcení na biskupa měli tehdy **osobně** (subjektivně) **pevný úmysl** (intenci) podat resp. přijmout skutečně katolickou svátost biskupského svěcení.

Tím nám počet nezbytných podmínek pro platnou mešní oběť v případě, který se již **dnes dávno stal normou** (!), vzrostl na neméně než **patnáct**. ... S postupující dobou však rychle přibývající počet takových případů se ještě rozmnožuje **na dvojnásobek až trojnásobek**, jestliže tehdy bylo biskupské vysvěcení podle sama o sobě neplatného „nového“ obřadu uděleno biskupem, který sám byl podle téhož „nového“ obřadu svěcení vysvěcen na biskupa (?) resp. předtím ještě na kněze (?), a tak dál...

Jestliže se tedy *přesně neví*, zda celebující kněz podle daného stavu věci splnil všechny *čtyři*, všech *patnáct*, nebo ještě více všech *nezbytných podmínek*, mají jeho mše pochybnou platnost; **pod těžkým hříchem** je zakázáno se jich účastnit. Také u hostií, nad nimiž pronesl proměňovací slova, je v tomto případě nejisté, zda se vůbec proměnily v přesvaté Tělo Kristovo; proto je pod těžkým hříchem zakázáno mít je za „svaté přijímání“.

5. Svátost zpovědi

Zde pokoncilní „reforma“ nechala podstatná slova nedotčená; znějí tak jako dříve: „Zprošťuji tě od tvých hříchů ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“, a jsou také do národních jazyků přeložena korektně.

Radikálně však byl změněn „zbytek“ obřadu této svátosti, a tím také jeho chápání! Svátost zpovědi byla totiž přejmenována na „slavnost smíření“, a obřad podle toho i zkoncipován. – Naproti tomu pravá katolická zpovědní svátost je podle neomylného učení Církve *soud*, při němž kněz v osobě Ježíše Krista vynáší *rozsudek nad sama sebe obviňujícím hříšníkem*, tedy že mu jeho hříchy budou odpuštěny nebo ne – v případě, že absoluce musí být odmítnuta!

Když je tedy obřad předem deklarován jako „slavnost smíření“, již tím se vylučuje, že jde o zpovědní soud; vždyť možnost odmítnutí rozhřešení odporuje řečené slavnosti smíření. Navíc může být usmíření teprve pak „slaveno“, když bylo již vykonáno, z čehož vyplývá, že zde k němu již došlo *časově před (a tím mimo!)* touto „slavností smíření“! – Takže v novém obřadu i přes nezměněnou svátostnou FORMU k žádnému odpuštění hříchů nedochází.

Jak je tedy hned zřejmé, také „nový“ obřad zpovědní svátosti se stal otázkou osobní (subjektivní) interpretace, zda tu ještě jde o soudcovské rozhřešení hříchů v tradičním římsko-katolickém smyslu, nebo pouze o **ryze protestantskou** „útěchu“ údajně *již odpuštěných* (!) hříchů. Za prvé tedy závisí na osobním úmyslu (subjektivní intenci) jednat kněze, a navíc i zpovídajícího se; a i když *i jen jedním z nich* (!) již není chápán a praktikován v tradičním katolickém smyslu, je takový obřad *neplatný, žádné hříchy nejsou odpuštěny*. Při každé svátosti, která se má platně uskutečnit, musí mít **jak udělující, tak i přijímající** správný úmysl (intenci)!

Jinak řečeno: v pokoncilně „zreformovaném“ obřadu zpovědní svátosti budou zpovídáné hříchy svátostně odpuštěny jen tedy, když je splněno *současně všech* sedm následujících podmínek:

- (1) **Jak** rozhřešující kněz,
- (2) **tak i** zpovídající se jsou ještě **natolik pravověrní**, že věří všemu, co učí pravá římsko-katolická církev o svátosti zpovědi.
- (3) **Jak** rozhřešující kněz,
- (4) **tak i zpovídající se** jsou natolik **neznalí**, že „reformovaný“ obřad zpovědní svátosti samozřejmě považují za stejně katolický a pravověrný, jako ten tradiční.
- (5) **Jak** rozhřešující kněz,
- (6) **tak i** zpovídající se mají **osobně** (subjektivně) **pevný úmysl** (intenci) skutečně katolickou svátost zpovědi udělit resp. přijmout.
- (7) **Rozhřešující kněz je ještě platně vysvěcen**. – Zde se podle *souhrnné* podmínky (7) v případě podle „nového“ obřadu vysvěceného kněze (a rovněž tak v daném případě biskupa) k platnosti pojí ještě celkem **dvanáct** dalších podmínek, jak jsou vyjmenovány na konci přecházející kapitoly pod body (4a) až (4g6)!

Pro **nepochybně platnou** zpověď podle „nového“ zpovědního obřadu je u kněze pokoncilní církve, vysvěceného po 1. dubnu 1969, tedy zpravidla potřebných celkem *nejméně osmnáct* (!) podmínek, které musejí být všechny bez výjimky splněny, což je však téměř nemožné prověřit, protože jde o pouze subjektivní, tj. niterný, navenek bez rozeznatelných známek skutečný stav věci.

Naproti tomu byly a jsou v skutečné Církvi s jejím tradičním, již *samo sebou* platným svátostným obřadem zásadně vždy *jen tři podmínky*, jež také byly a jsou okamžitě a bezpečně rozpoznatelné a prověřitelné: aktuální katolický obřad musí být vykonán

- a) v *bohoslužebném* rámci
- b) *plně chápacím* celebrantem resp. udělovatelem
- c) *podle předpisu*.

Jako u všech výše uvedených svátostí, je také u svátosti zpovědi jeho *úmyslné*, to znamená *vědomé* přijetí za **objektivně pochybných podmínek** nesporně **smrtným hříchem**; totéž ostatně platí i pro záměrné podávání svátosti za *objektivně sporných podmínek*. Vyjmuto je z toho jen akutní nebezpečí smrti zpovídajícího se při současně nedosažitelnosti *bezpečně* platného podání svátosti zpovědi.

6. Biřmování

U této svátosti byla sice pozměněna FORMA, přesto projevuje korektně účinek svátosti jako dříve.

Zednáři na papežském trůně, „Pavlu VI.“, se ovšem zalíbilo něco jiného k znejistění svátosti. Předně je „nový“ obřad biskupského svěcení sám o sobě neplatný; ani neplatně resp. pochybně vysvěcený biskup respektive jím sporně „zmocněný“ kněz (pokud sám v konkrétním případě nebyl ještě platně vysvěcen!) nemohou svátost biřmování platně, resp. nepochybně udělit.

Za druhé Pavel VI. v „novém“ obřadu biřmování zfalšoval VZDÁLENĚJŠÍ MATERIÍ svátosti. Tou je totiž od samého počátku Církve biskupem posvěcený **olivový olej** a **jen** taková, BLIŽŠÍ MATERIIE, pak může uskutečnit pomazání biřmovance tímto posvátným olejem z ruky biskupa. V „zreformovaném“ obřadu však „smí“ být olivový olej *nahrazen jiným rostlinným olejem!* K takové změně Kristem stanovené MATERIIE svátosti nemá právo ani papež! Nepravá MATERIIE, na rozdíl od nejednoznačné FORMY, *naprosto není spásná*. S falešnou MATERIÍ se nikdy neuskuteční platná svátost.

A přestože se někde v pokoncilní církvi ještě občas užívá platný olivový olej, pak posvěcený téměř vždy buď neplatně, nebo pochybně vysvěceným „biskupem“. Proto zůstává i samotná VZDÁLENÁ MATERIIE biřmování buď neplatná, nebo pochybná. Stejně tak neplatná resp. nejistá je podle toho také BLIŽŠÍ MATERIIE, totiž pomazání, a to i tehdy, kdyby mělo být uděleno jiným, ještě spolehlivě platným biskupem (např. již letitým světicím biskupem)! Neplatná, resp. pochybná je tedy v důsledku toho konečně i sama svátost.

Vzhledem k tomu musejí být pro bezpečně platné biřmování podle „nového“ obřadu splněny *nejméně tři* následující podmínky, a to *všechny současně*:

- (1) U užívaného oleje jde o **nesporně** posvěcený **olivový olej**, který
- (2) byl **posvěcen platným biskupem**.
- (3) Obřad je vykonán buď **platně vysvěceným biskupem**, nebo jím zplnomocněným a současně i **platně vysvěceným knězem**.

I v tom nejpříznivějším případě, kdy je *tím samým biskupem* posvěcen *jak* posvátný olej, *tak i* jím udělené biřmování, přistupuje k tomu ještě výše v 2. kapitole již uvedených **osm** nezbytných podmínek, *pokud* byl biskup vysvěcen podle „zreformovaného“ obřadu biskupského svěcení. Pokud by měl biřmování udělit i jiný biskup, zdvoj-

násobují se dodatečné podmínky na **šestnáct** (osm pro každého z obou biskupů). Měli by být biskupem – který byl rovněž na biskupa vysvěcen po 1. dubnu 1969 – zplnomocněn k biřmování po 1. dubnu 1969 vysvěcený kněz, zvýší se počet pro platnost nezbytných podmínek podle okolností na **třicet** i více..., což pak v *praxi* znamená, že v takových (**dnes již pravidlo tvořících!**) případech k nesporně platnému biřmování **vůbec nedochází!**

Vědomé přijetí i *vědomé* podání *pochybného* biřmování je však vždy **smrtným hříchem**... Z toho neexistuje **absolutně žádná výjimka**, protože biřmování není svátost, která by musela být přijímána v akutním nebezpečí smrti!

7. Poslední pomazání

S ním se to má stejně jako s biřmováním. Pokoncilní „reforma“ FORMU této svátosti sice pozměnila, ale své speciální působení stále ještě alespoň jasně projevuje.

Přesto Satanova synagoga neopomněla i obřad resp. konkrétní vykonání této svátosti v pokoncilní církvi připravit o platnost, protože za prvé je „nový“ obřad biskupského a kněžského svěcení sám o sobě neplatný, čímž pak i nespočetná kněžská svěcení po 1. dubnu 1969 jsou udělena pochybně nebo neplatně... Takto „vysvěcený“ kněz však nemůže poslední pomazání naprosto nebo nepochybně platně udělit, což pak vyjde nastejno!

Za druhé Pavel VI. v „novém“ obřadu VZDÁLENOU MATERIÍ svátosti stejně tak zfalšoval, jako v „reformovaném“ obřadu biřmování. Také VZDÁLENOU MATERIÍ posledního pomazání je totiž od prvopočátku Církve biskupem posvěcený **olivový olej** a **jenom** ten, BLIŽŠÍ MATERIÍ je pak pomazání těžce chorého tímto posvěceným olejem skrze kněze... V „zreformovaném“ obřadu posledního pomazání však je olivový olej nahrazen *jinými rostlinnými oleji!* K takové změně Kristem stanovené MATERIE svátosti nemá právo ani papež! Nepravá MATERIE, na rozdíl od mnohoznačné FORMY, *není naprosto spásná*. S falešnou MATERIÍ se platná svátost nemůže uskutečnit.

Nicméně, i kdyby se někde v pokoncilní církvi ještě užíval jedině platný olivový olej, přesto je ten „posvěcen“ buď neplatným, nebo přinejmenším pochybně „vysvěceným“ „biskupem“. Proto také zůstává i samotná VZDÁLENÁ MATERIE buď neplatnou, nebo pochybnou. Stejně tak neplatná resp. pochybná je také BLIŽŠÍ MATERIE, tedy pomazání, a to i tehdy, je-li skutečně bezpečně platně vysvěceným knězem! Neplatná, případně pochybná je nakonec i samotná svátost.

Za těchto okolností musejí být pro spolehlivě platné poslední pomazání podle nového „obřadu“ zaručeny *nejméně tři* následující podmínky, a to *všechny současně*:

- (1) Při užití svatého oleje se jedná **nepochybně o olivový olej**, který
- (2) byl **posvěcen platným biskupem**.
- (3) Obřad je vykonán **platně vysvěceným knězem**.

K nim ještě přistupuje nahoře v 2. kapitole již uvedených **osm** nezbytných podmínek, má-li biskup podle „reformovaného“ obřadu biskupského svěcení být platně vysvěcen. – A za předpokladu, že také kněz podle „nového“ obřadu svěcení má být ještě platně vysvěcen, zvyšuje se počet dodatečných podmínek o **šest** až na celkem **čtrnáct**, jestliže tentýž biskup posvětil svatý olej a rovněž vysvětil sporného kněze; podmínky se však zvyšují o **čtrnáct** na celkem **dvaadvacet**, pokud tohoto kněze vysvětil podle

„nového“ obřadu jiný vysvěcený biskup (šest pro kněžské svěcení, osm pak pro každé z obou biskupských svěcení). V posledním případě by tedy muselo být současně splněno **dvacet pět** různých podmínek, což v *praxi* znamená, že od „nové“ „biskupské a kněžské“ generace lze nepochybně platné poslední pomazání už **jen stěží obdržet**... A to zcela nezávisle na rozmáhajícím se a v **každém případě neplatně působícím** nešvaru, z lenosti podávat celému starobinci i oddělením nemocnic „najednou“ pokoncilní, tzv. „pomazání chorých“ (protože svátost může být platná *jen* u smrtelně nemocného!)

Vědomé přijetí i *vědomé* podání *pochybného* posledního pomazání je **těžce hříšné**, kromě umírajících, pokud by momentálně již nebylo k dosažení bezpečně platné podání svátosti. Pak totiž – ale jen tehdy – je dovolen alespoň *pokus* o platné přijetí posledního pomazání i svátostného pokání.

8. Manželství

Obřad uzavření sňatku byl sice pozměněn, zůstává však sám o sobě platný. Zde je problém v něčem jiném: ženichovi a nevěstě musí být – jak známo – svátost manželství udělena kompetentním farářem, aby se uskutečnila „povinná forma“.

Takovým **farářem** může být jen platně vysvěcený kněz; většina „farářů“ pokoncilní církve však již není platnými, nebo jsou přinejmenším pochybně platnými knězi!

A co je ještě horší: V pokoncilní církvi již nejsou **vůbec žádní** faráři; vždyť úřad faráře může být udělen jen zákonným diecézním biskupem!

V pokoncilní církvi však již **vůbec žádní zákonní biskupové nejsou**, protože diecézní biskup může být jmenován pouze právoplatným papežem!

V pokoncilní církvi však již **žádný skutečný papež není!** Zednářský papež Pavel VI. i všichni jej následující diecézní biskupové na světě své úřady ztratili a nikdy jich znovu nenabyli tím, že na II. vatikánském koncilu 7. prosince 1965 výslovně schválili **striktně heretickou** koncilní Deklaraci o náboženské svobodě – a tím se pokusili „neomylně“ **zvrátit** již stávající dogma!¹⁹

Oba „nástupci“ Pavla VI. však papežský úřad nikdy platně nenastoupili, a proto také nikdy nemohli jmenovat platné biskupy! Posledními platnými faráři byli tedy všichni kněží, které za faráře dosadili jejich příslušní biskupové nejpozději do 7. prosince 1965; dnes už asi nikdo z nich nežije.

Již není žádný *farář*, před nímž by mohlo být platně uzavřeno manželství. Jsou tedy všechny uzavřené sňatky v pokoncilní církvi nebo mimo ni neplatné?

Ne, protože farář neasistuje při uzavírání manželství speciálně jako vysvěcený kněz, nýbrž spíše jako *oficiální představitel Církve*. Jeho funkce je tedy v tomto případě církevně právní. Je zde jedna norma církevního práva („Supplet Ecclesia“), která říká, že *samy o sobě neplatné* církevně právní akty **přesto mohou mít platnost**, jestliže pano-

¹⁹ **Vědecky přesvědčivě a logicky** je to dokázáno v mém dvousvazkovém díle *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen (Koncilní Deklarace o náboženské svobodě. Dokument II. vatikánského koncilu a jeho důsledky)*, Durach 1995; stejně tak **zásadně přesvědčivě** rovněž v knize *Vorsicht! – Wölfe im Schafspelz (Pozor! Vlci v rouše beránčím)*, Durach 1996; a znovu totéž v **největší stručnosti** v brožuře *Papsttreue – heilige Pflicht jedes Katholiken (Věrnost papeži, svatá povinnost každého katolíka)*, Durach 1997.

val *všeobecný omyl* o (domněle existující, ve skutečnosti však nikoli dané) zákonné kompetenci úřední osoby Církve.²⁰

Takový omyl skutečně panuje v pokoncilní církvi ohledně úřední kompetence jejích „farářů“ (i platnosti jejich kněžského svěcení). A teologové byli již před koncilem jednotní ve výkladu tohoto ustanovení církevního práva: Dokonce i ten, který jako jedinec kolem něj vládnoucí omyl většiny pochopil, může jej přesto využít!

Klade se ovšem otázka, zda *uvědoměle pravověrný* katolík může a smí pokoncilní církev vůbec ještě pokládat za „katolickou církev“. ... Přísně vzato, musí zde odpověď znít: *nesmí a nemůže!*

Přínejmenším to platí pro ty, kteří nahlédli a pochopili, že celá pokoncilní církev – počínaje jejím „papežem“ až po poslední „kaplany“ či „pastorální referenty“ – je falešná, že je to pseudocírkev... Proto také jen sotva mohou před pokoncilním „farářem“ uzavřít ještě platné manželství odvoláním se na **církevně právní** (!) „všeobecný omyl“ *pokoncilních* katolíků. Tito *církevně právně* „všeobecně se mýlící“ *pokoncilní* katolíci jsou právě také **dogmaticky, tj. podle víry** (!) mýlící se, jejichž „důvěřivost“ však již dávno není bez dalšího přijatelná, což potom i jejich církevně právní „omyl“ ukazuje v jiném světle...

Proto lze v současnosti jen *naléhavě a důrazně poradit*: aby **pro nepochybnou platnost** uzavřeli manželství před knězem, vysvěceným podle tradičního obřadu *mimo pokoncilní církev*! Jako alternativa přicházejí v úvahu nanejvýš ještě *nesporně platné vysvěcení a současně pravověrní* kněží v pokoncilní církvi (pokud takoví ještě vůbec jsou...). Také všichni tito kněží sice pochopitelně formálně podle církevního práva nemají úřad „faráře“, musejí však v současné nebyvalé krizi Církve být *výjimečně církevně právně* považováni za oficiální představitele pravé katolické církve.

9. Křest

Vlastní MATERIE i FORMA zůstaly nezměněné. Potud pro platnost této nejzákladnější ze všech svatých svátostí nehraje roli, že ze zbývajících obřadu byly vyškrtuty všechny exorcismy a důraz již není na očistění od dědičného hříchu a vylití posvěcující milosti, nýbrž na pouhém „začlenění do komunity“.

Množí se ovšem případy, kdy pokoncilní „duchovní“ jediné platnou FORMU svatého křtu – která i v „zreformovaném obřadu“ zní: „Křtím tě jménem Otce i Syna i Duchu Svatého“ –, zcela libovolně pozměňují, takže svátost se již neuskutečňuje!

Protože **řádným dárcem** svatého křtu je podle *Církvi předepsaného slavnostního obřadu* jen biskup nebo kněz, jedná **nedovoleně** a tedy **těžce hříšně**, kdo buď sama sebe, nebo své děti nechává *vědomě* pokřtít podle „nového“ obřadu neplatně resp. pochybně „vysvěceným“ knězem. A stejně tak **těžce hříšně**, protože **nedovoleně** jedná i ten, kdo o neplatnosti nebo pochybnosti svého „kněžského svěcení“ ví, a přesto slavnostně křtí.

Objektivně nedovolené pod těžkým hříchem je však ostatně i *aktivní* vykonání nebo spoluúčast na vykonání **vůbec všech** „nových“ *svátostných a mešních obřadů*, bez ohledu na to, jak jsou v konkrétním případě ještě platné.

²⁰ Srv. CIC (Codex Iuris Canonici) 1917 Can. 209. To ovšem logicky platí vždy jen na akty *čistě církevního práva*, nikdy na akty **Božího práva**!

Všechny byly totiž „zreformovány“ falešným, neplatným *ne*-papežem, **kteřý k tomu evidentně nemá sebemenší oprávnění!** Každý katolík, který někdy dospěl k takovému náhledu, smí se nadále na těchto nových obřadech podílet nanejvýš ještě pasivně (tj. svou pouhou přítomností!), pokud je to naléhavě nevyhnutelné z nezbytné rodinné resp. společenské povinnosti (např. svatba, pohřeb). **Právně jedině legitimní a současně závazné** obřady pravé římsko-katolické církve jsou ty od pradávna tradované, jak trvaly do 7. prosince 1965, kdy poslední legitimní papež ztratil svůj úřad.

10. Přízračná „církev“

Nejen „pokoncilní katolíci“, kdeže – dokonce i víře věrní katolíci na pokraji odpadlé pokoncilní církve nebo zcela mimo ni – se v mnohém značně klamou... Obelhávají jen sami sebe i ostatní. Dělají, jako by se účastnili pořád ještě platných mší a přijímali platné svátosti. Dokonce i velmi inteligentní, vzdělaní, ba teologicky dokonale poučení mluvčí jistých „konzervativních“ nebo dokonce „tradicionalistických“ seskupení budí rok za rokem neúnavně dojem, že ohledně mešních a svátostných obřadů zde není sebemenší problém. Mnozí dokonce přímo popírají, že nějaké „oficiálně“ „zreformované“ obřady jsou neplatné nebo sporné. To je opravdu děsivé!

Je jistý moudrý profesor, který po mnoho let v téměř každém druhém vydání přísně „konzervativního“ měsíčníku „Theologisches“ referuje o jakýchsi „mešních slavnostech“, jejichž celebrování ani přibližně neprobíhá podle tak jako tak již pochybného (!) „Novus Ordo Missae“, přičemž účastí na nich však přesto věří plnit svou nedělní povinnost. A přitom si ustavičně stěžuje, jak hrozně neuctivě se stále znovu a znovu nakládá s „eucharistickým Tělem Páně“, jak děsivě „celebující kněz“ zas jednou zfalšoval „proměňovací slova“, nebo jak otřesně málo byl znát „obětní charakter mše svaté“, atd. Ale ani jedinkrát za všechny ty roky pan profesor ani slůvkem ostýchavě nenaznačil, že by se nakonec raději neměla konat žádná falešná mešní oběť, vůbec žádné Tělo Páně by nemělo přijít na jídelní stůl. Není to příšerné?

Je zde také pseudopapežem „uznané“ *Kněžské bratrstvo sv. Petra*, jehož členové sice mši svatou slouží v tradičním tridentském obřadu a svátosti podávají také podle tradičního ritu, ale je tím již zaručena platnost jejich mší svatých a podávání svátostí? – Bohužel, naprosto ne, protože „Patres“ tohoto „Kněžského bratrstva“ sice své diakonské a kněžské svěcení všichni přijali podle tradičního obřadu, ale od koho? Od nejrůznějších „biskupů“, kteří většinou své vlastní „biskupské svěcení“ přijali až po 1. dubnu 1969, tedy v „novém“, sám o sobě již neplatném obřadu! Neplatně nebo přinejmenším pochybně vysvěcený biskup, byť i ještě platným *tradičním* obřadem biskupského svěcení, však nemůže udělit platné resp. nepochybné kněžské svěcení!

Uveďme si několik málo konkrétních příkladů. Prvním „knězem“, který byl vysvěcen speciálně pro *Kněžské bratrstvo sv. Petra*, se stal P. Walthard Zimmer. Vysvěcen byl 10. prosince 1988 v Římě „kardinálem“ Augustinem Mayerem, a přirozeně v tradičním obřadu kněžského svěcení.²¹ Nicméně sám „kardinál“ Mayer přijal biskupské svěcení teprve 13. února 1972²² a tedy již v „novém“, sám o sobě neplatném obřadu... Mayer je obecně považován za „konzervativního“, resp. pravověrného; podle všeho

²¹ Srv. pur-magazin č. 1/21. leden 1989, str. 14 ad.

²² Srv. „Annuario Pontificio per l'anno 1997“, Město Vatikán 1997, str. 69.

zdání (?) považuje netušivě „reformovaný“ obřad svěcení za platný a tedy snad! – měl i správnou intenci nechat se vysvětit za skutečně katolického biskupa. Nicméně měl ji i jej světicí biskup? Byl i on také ještě pravověrný? Je to možné, ale ne jisté; bylo by třeba se jej zeptat, jestliže ještě žije... a pokud již nežije, co potom?

Slovem, každopádně se bezpečně neví, zda P. Walthard Zimmer je skutečným knězem; neví se tedy ani, zda jeho mše i podávání svátostí jsou vůbec platné. Nicméně nikdo z jeho „spolubratrů“ nebo „stoupenců“ *Bratrstva* se o to nezajímá; on sám stejně tak málo. Není to příznačné?

29. června 1993 to byl „arcibiskup“ z Lyonu, „kardinál“ Albert Decourtray, kdo ve Wigratzbadu „vysvětil“ pro *Petrovo kněžské bratrstvo* několik kněží podle tradičního obřadu,²³ přestože jeho vlastní „biskupské svěcení“ podle „nového“ obřadu musí být považováno za **nanejvýš pochybné** už jen proto, že právě on roku 1991 obdržel „Cenu za lidská práva“ *židovské zednářské lóže B'nai B'rith!*²⁴ – *Žádný* z tehdy „vysvěcených kněží“ nemá sebemenší jistotu, že je *skutečně* katolickým knězem. *Žádný* jejich bohoslužebný úkon podle tradičních obřadů není *nepochybně* platný. A ani *jednoho jediného* z nich tedy není dovoleno se účastnit. Podle všeho se však o to nikdo v „Kněžském bratrstvu“ i mimo něj nestará. Není již jen to hrozné?

„Arcibiskup“ Bernard Jacqueline, emeritní nuncius ve Wigratzbadu“, 28. června 1997 vložil ruce na dalších osm diákonů (?), aby je vysvětil na kněze podle starého obřadu.²⁵ On sám byl však každopádně teprve po roce 1969 „vysvěcen“ na „biskupa“ v „novém“, sám o sobě neplatném obřadu. Kdo však předtím ověřil, nebo to alespoň zamýšlel, zda skutečně měl biskupskou světicí moc? Zcela jistě nikdo, protože v pokoncilní církvi mimořádně neoblíbené *Petrovo bratrstvo* musí být, jak známo, rádo a vděčno za každého, který se v řečené pokoncilní církvi nazývá „biskupem“ a je vůbec ochotný jejich kandidátům udělit svaté svěcení (?) ve „starém obřadu“. Jak se potom lze s klidným svědomím účastnit mši svatých nebo udělování svátostí některým z těchto osmi „kněží“ (!), vysvěcených „arcibiskupem“ Jacquelinem?

„Biřmování podle starého obřadu ve Francii“ nadepsal „Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus“ [Informační list Kněžského bratrstva sv. Petra“] koncem roku 1997 následující zprávu:

„27. dubna biřmoval biskup Joatton ze Saint-Etienne 24 dětí a mladistvých, 11. května biřmoval v Besançonu generální představený Kněžského bratrstva sv. Petra, P. Josef Bisig, spolu s delegací od arcibiskupa Dalloze 45 dětí. A 21. června biřmoval generální vikář Pottier z Versailles 58 osob.“²⁶

Ani jediné ze všech těchto krásných „biřmování podle starého obřadu“ není nepochybně platné. A to ani tehdy ne, kdyby se mělo biřmovat s olivovým olejem (což by bylo třeba ověřit!)... P. Bisig je sice nesporně platně vysvěceným knězem – za což děkuje arcibiskupu Lefebvrovi, ale jak on, tak i zmíněný „generální vikář“ (pokud ten by měl být platným knězem) by potřebovali k platnosti biřmování bezpodmínečně zmocnění („delegaci“) *nesporně platného biskupa*. Také olivový olej by musel být posvěcen *nesporně platným biskupem*. Nicméně jak „biskup“ Joatton, tak i „arcibiskup“ Dalloz byli vysvěceni v „novém“, tedy již sám o sobě neplatném obřadu... Tudíž pouhé biř-

²³ Srv. „Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus“ č. 35/listopad 1993, str. 5 a 7.

²⁴ Srv. „Deutsche Tagespost“, 20. září 1994 (/zpráva KNA).

²⁵ Srv. „Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus“ č. 73/srpen-září 1997, str. 2 ad.

²⁶ „Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus“ č. 76/prosinec 1997, str. 4.

mování „podle starého obřadu“ nemá přesto *žádnou záruku platnosti!* Ale všichni se tváří tak, jako by všechno bylo v nejlepšímu pořádku. Není to hrozné?

Kněžské bratrstvo sv. Petra zdědilo v Kolíně n. R. dům. Na podzim r. 1997 se tam usadili P. Engelbert Recktenwald a P. Martin Ramm.²⁷ První byl arcibiskupem Lefebvrem *platně* vysvěcen na kněze, druhý *pochybným* „biskupem“ pokoncilní církve *stejně pochybně* na „kněze“. Když tedy oba v témže kolínském domě celebrují mši svatou, jsou v tamním tabernáklu *bezpečně konsekrované* hostie **vedle pochybně proměněných!** Místní věřící tedy musejí v daném případě i přes bezpečně vysvěceného kněze počítat s tím, že se jim podává neplatné, resp. pochybné svaté přijímání.

Přesně stejný problém je však všude tam, kde sice celebrují tak zvané „indultní [výjimečně povolené] mše v tradičním obřadu, ale často podle „nového“ obřadu pochybně vysvěcenými kněžími a navíc v kostelech, kde se ostatně celebruje i podle pochybného „nového“ mešního obřadu, takže používáním jednoho a téhož tabernáklu zůstává nejisté, v jakém obřadu a kterým „knězem“ konsekrované (?) hostie se při takové „indultní mši“ vlastně přijímají... Avšak časopisy „Una Voce Korrespondenz“, „Der Fels“, tzv. „Kroužky aktivistů“ i jiní sympatizanti této „indultní mše“ si podle všeho nejsou sebemeně vědomi nějakého problému. Jak se zdá, je jim všem lhostejné, zda se účastní platné nebo neplatné mše, zda přijímají Tělo Páně nebo pouhé pečené oplatky; hlavně že obřad je „pěkný“ a „tradiční“! Není to přímo děsivé?

Dokonce v „tradicionalistickém“ *Kněžském bratrstvu sv. Pia X.* se nedávno v jistých případech zavíraly oči, aby nebylo nutné vidět problém – k obrovské újmě věřících! Na Filipínách se před nedávnem obrátil k „tradiční“ emeritní „biskup“ pokoncilní církve, který byl „vysvěcen“ a „jmenován“ někdy po roce 1969. ... Od té doby se všude v *Kněžském bratrstvu* představuje jako „msgre“ Lazo nebo „biskup“ Lazo, a vkládá při kněžském svěcení ruce, jako by byl nesporně platným biskupem. Přitom není ve skutečnosti nic důležitějšího, než mu bez okolků vysvětlit pochybnost jeho pokoncilního biskupského vysvěcení, a to mu bezpodmínečně znovu udělit, přirozeně *podle tradičního obřadu*. Jeden můj známý kněz, který se přesně totéž před několika měsíci německému distriktnímu představenému *Piova kněžského bratrstva*, P. Heggenbergerovi, snažil nadhodit resp. připomenout, byl jím nevlídně vypeskován;²⁸ to bylo vše! Není to symptomatické?

V Polsku se v témže *Kněžském bratrstvu sv. Pia X.* objevil „jezuitský páter“, který uvádí, že teprve v únoru 1976 obdržel kněžské svěcení, tedy v každém případě podle „zreformovaného“ obřadu. Jeho „nový přístup“ se v časopisu *Bratrstva* („Mitteilungsblatt“) hrdě prezentuje věřícím, ale problém *přinejmenším pochybného* vysvěcení tohoto muže není zmíněn ani slůvkem.²⁹ Zjevně nyní páter (?) každý den celebruje ve Varšavě tridentské „mše svaté“, o nichž je až na další ve hvězdách, zda to jsou *skutečně* mše svaté. Facit: údajně v „dobrých rukou“ se nacházejícím zbytkům pravé Církve hrozí všude zpustnutí na skutečně **přízračnou „církev“**, v níž se nákladně pořizuje liturgické náčiní a slouží se překrásné, povznášející tradiční obřady – **a přesto se již necelebruje platná mešní oběť a nejsou podávány svátostné milosti!**

²⁷ Srv. tamtéž str. 7.

²⁸ Sdělil mi to osobně!

²⁹ Srv. dobře třístránkové interview s jezuitským „páterem“ (?) *Eduardem Wesolkem* in: „Mitteilungsblatt der Priesterbruderschaft St. Pius X. für den deutschen Sprachraum“ („Zpravodaj Kněžského bratrstva sv. Pia X. pro německou jazykovou oblast“) č. 231/březen 1998, str. 5 ad.

V současnosti zásadně existují již jen tři katolické linie sukcese (sukcese = apoštolské posloupnosti v nepřerušném přenášení biskupského svěcení až zpátky od sv. apoštolů), jež mají nesporně platné biskupské vysvěcení a tím mohou zajistit trvání všech svatých svátostí. Jsou to:

1) S Římem spojená, tedy **katolická východní církev**, protože její obřady *nebyly* „zreformovány“. Ovšem – pokud je známo – někteří biskupové této početně malé spojené církve se přidali ke všem bludům II. vatikánského koncilu a „věrně a poslušně“ následují **falešného papeže**. Proto si predikát „katoličtí“ zaslouží už jen v uvozovkách. *Není* tedy na ně spolehnutí.

2) Arcibiskupem Marcelem Lefebvrem udělených celkem pět biskupských svěcení; jak známo, čtyři z nich v jím založeném *Kněžském bratrstvu sv. Pia X.* a tedy pro něj, páté obdržel *msgre Licinio Rangel*, „nástupce“ *msgre Lefebvra*, od jeho již nežijícího spolubojovníka *msgre Antonio de Castro Mayera* v brazilské diecézi Campos. K dalším biskupským svěcením v této linii dosud nedošlo. Dokud a) *Kněžské bratrstvo sv. Pia X.* na jedné straně se svými kněžími přikládá velký význam **uznávání falešného papeže** jako „Svatého Otce“, a dokud b) na druhé straně totéž **Kněžské bratrstvo** z diplomatických zřetelů své jako dříve trvající **tajné kontakty**³⁰ se zednářsky okupovaným Vatikánem otevřeně **neprohlásí za neplatné**, není ani další trvání jeho svatých svátostí spolehlivé, resp. na dlouho zaručené.

3) Arcibiskupem **Pierre-Martinem Ngo-dinh Thucem** udělená biskupská svěcení. Arcibiskup Thuc roku 1982 Svatý stolec otevřeně a veřejně *prohlásil za neobsazený*; většina z jím bezprostředně poté vysvěcených biskupů pokládá Jana Pavla II. s jeho „biskupskou“ družinou rovněž za falešného papeže resp. za nezákonné „biskupy“. – Někteří přímo *msgre Thucem* vysvěcení biskupové sami znovu vysvětili biskupy, a ti pak zčásti zase další generaci biskupů, což bylo mj. nezbytné, protože mnozí starší již mezitím zemřeli... Všechna prokazatelně arcibiskupem Thucem udělená svěcení *jsou platná*, jakkoli Satan nemeškal ihned mezi pšenici nasít koutol, takže se několik (málo) neseriózních biskupů vmísilo mezi ostatní.

Většina z výše řečených biskupů bere mimořádně vážně svou dvojitou úlohu, spočívající v a) svěcení platných kněží a biskupů k zajištění trvání všech svátostí a jejich nepřetržitého podávání věřícím; b) hlásání pravé katolické víry a působení na obnově legitimního papežství, což zvláště zahrnuje odhalování

pokoncilní církve jako pseudocírkve,
jejího učení jako bludného učení,
jejího „papeže“ jako pseudopapeže,
jejích skutečných zákulisních strůjců jako hlav Satanovy synagogy!

Podle velmi pečlivě zpracovaného přehledu, který jeden z *msgre Thucem* vysvěcených biskupů na podzim 1997 publikoval ve francouzštině,³¹ bylo v té době po celém světě *jedenatřicet žijících* biskupů z Thucovy sukcese, z nichž *šestadvacet* odmítá ja-

³⁰ Jsou tajné v tom smyslu, že jejich existence se sice připouští, ale veřejnost se přesto o nich nedozvídá *žádné podrobnosti!*

³¹ *Msgre Jean Gérard Roux (Oeuvres Missionnaires Notre Dame de Lama), Succession Apostolique de l'archevêque de Hué Monseigneur Pierre-Martin Ngô-dinh-Thuc. – 1897-1984, F-36310 Chail-lac 1997.*

kékoli vztahy s pokoncilní pseudocírkví a působí jako skuteční římsko-katoličtí biskupové; někteří z nich vedou vlastní kněžské semináře a vydávají katolické časopisy.

Pán patrně zamýšlí právě skrze tyto – a mohou být jednotlivě často i nuzní – nástroje své božské prozřetelnosti k naplnění svatému Petrovi neomylně daného příslibu: **„A brány pekelné ji nepřemohou.“**

*

**Co jste v této brožuře četli,
je pouze stručný přehled!**

Mnohem více důležitých podrobností o

- * neplatnosti resp. pochybnosti „nových“ svátostí
- * zednářské uzurpaci Petrova stolce
- * teologických důvodech pro ztrátu úřadu Pavla VI.
- * striktně eschatologickém charakteru tohoto těžkého úderu Církvi
- * možnosti volby nového, platného papeže
- * atd., atd.

se dozvíte v následující, navíc **bohatě ilustrované** knize:

Johannes Rothkranz,
Vorsicht! – Wölfe im Schafspelz (Pozor! Vlci v rouše beránčím),
Verlag Anton A. Schmid, Postfach 22, D-87467, Durach

A ještě nesrovnatelně více o

- * *svátostné pochybnosti resp. neplatnosti* „liturgické reformy“
- * *židovsko-zednářském podvracení* Petrova stolce
- * *zednářích v pozadí* koncilní deklarace „Dignitatis humanae“
- * *skutečné historii* jejího vzniku
- * *srovnatelných krizích papežství* v církevních dějinách
- * *eschatologických prorockých* Bible a jejich současném *naplňování* se
- * *dnes skutečně platných praktických předpisů* Církve
- * mnoha všeho se dotýkajících *teologických otázek*
- * všemožných, prokazatelně neplatných *námítkách* teologických odpůrců
- * atd., atd.

se dozvíte z **vědecky naprosto spolehlivého díla:**

Johannes Rothkranz,
*Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des
II. Vatikanums und seine Folgen (Koncilní Deklarace o náboženské svobodě.
Dokument II. vatikánského koncilu a jeho důsledky),*
Verlag Anton A. Schmid, Postfach 22, D-87467, Durach

*

První z titulů je laické veřejnosti přístupnější formou vypracovaný separát (na našich webových stránkách v českém překladu) z druhého díla téhož autora, monumentální dvousvazkové studie (1 700 stran velkého formátu, jen v německém originálu) o všech zásadních otázkách sedisvakance Petrova stolce, vatikánské judaizující sekty a mnoha dalších, které žádný skutečný katolík nesmí ponechat bez povšimnutí a důkladného zamýšlení v zájmu vlastní věčné spásy!

* * *